Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н M. WATHELET
представено на 13 декември 2012 година[1]

Дело C-565/11

Mariana Irimie
срещу
Administrația Finanțelor Publice Sibiu,
Administrația Fondului pentru Mediu

(Преюдициално запитване, отправено от Tribunalul Sibiu (Румъния)

„Възстановяване на такси, събрани от държава членка в нарушение на правото на Съюза — Национална правна уредба, ограничаваща размера на законната лихва, платима от тази държава върху възстановените такси — Принципи на равностойност, ефективност и пропорционалност“

I – Въведение

1. Настоящото преюдициално запитване е отправено в рамките на дело, заведено от г-жа Mariana Irimie срещу Administrația Finanțelor Publice Sibiu (Администрация на публичните финанси, Sibiu) и Administrația Fondului pentru Mediu (Администрация на Фонда за околната среда), по което г-жа Irimie иска възстановяването на предварително събрана такса в нарушение на правото на Съюза, по-конкретно на член 110 ДФЕС, и законната лихва от датата на плащане на посочената такса до датата на действителното ѝ възстановяване.

2. При регистрацията на моторно превозно средство с произход от друга държава членка г-жа Irimie е трябвало да плати екотакса[2].

3. В Решение по дело Tatu[3] във връзка с обсъжданата по него такса Съдът постановява, че член 110 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че той не допуска държава членка да въвежда екотакса за моторни превозни средства при първата им регистрация в тази държава членка, ако тази данъчна мярка е уредена по начин, по който възпира пускането в движение в посочената държава членка на употребявани моторни превозни средства, закупени в други държави членки, без обаче същевременно да възпира закупуването на употребявани моторни превозни средства на същата възраст и със същата степен на амортизация на националния пазар.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Към момента на настъпване на фактите, които са в основата на спора в главното производство, Извънредно постановление на Министерски съвет № 50/2008 г. за екотаксата на моторни превозни средства (Ordonanță de Urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule) от 21 април 2008 г. (*Monitorul Oficial al României*, част I, № 327 от 25 април 2008 г.), в сила от 1 юли 2008 г., установява в член 3 въвеждането на екотакса за моторни превозни средства от категории от M1 до M3 и от N1 до N3.

3 — Решение от 1 април 2011 г., C-02/09, Сборник, стр. I-2711.

4. С преюдициалното запитване, постъпило в секретариата на Съда на 10 ноември 2011 г., запитващата юрисдикция си поставя въпроса дали национална правна уредба, предвиждаща плащането на законна лихва върху таксата, която е предмет на възстановяване, от деня, следващ датата на искането за възстановяване, а не от датата на плащане на таксата, е съвместима с правото на Съюза. Така запитващата юрисдикция си поставя по-конкретно въпроса дали националната правна уредба е съвместима с принципите на равностойност, ефективност и пропорционалност и с правото на собственост, гарантирано с член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) във връзка с член 6 ДЕС.

II – Румънската правна рамка

5. В румънската правна система данъчното производство е уредено от Постановление на Министерски съвет № 92, издадено въз основа на Данъчнопроцесуалния кодекс (Ordonanța Guvernului nr. 92 privind Codul de procedură fiscală) от 24 декември 2003 г. (*Monitorul Oficial al României*, част I, № 513 от 31 юли 2007 г.) със съответните последващи изменения и допълнения (наричано по-нататък „OG № 92/2003“).

6. В отговор на искане за разяснения, отправено от Съда на 3 юли 2012 г., запитващата юрисдикция посочва, че съгласно член 124 от OG № 92/2003 във връзка с член 70 от същия акт законната лихва върху сумите, които са предмет на възстановяване от бюджета, се присъжда от деня, следващ датата на искането за възстановяване. Тя посочва, че националната съдебна практика е постоянна и недвусмислена в това отношение.

7. В отговор на това искане за разяснения запитващата юрисдикция посочва също, че след приключване на съдебното производство, което се развива пред нея, и дори то да е било предшествано от административно производство, не съществува възможност задълженото лице да започне друго съдебно производство, в което да предяви искането за частта от законната лихва, по-конкретно тази за периода между плащането на незаконосъобразната такса и искането за възстановяване.

III – Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

8. През декември 2007 г. г-жа Irimie купува моторно превозно средство, регистрирано в Германия[4]. Тя се явява пред румънските власти с оглед на първата регистрация на моторното превозно средство в Румъния през септември 2008 г. и плаща като екотакса сумата от 6 707 румънски леи (RON).

9. С жалба от 31 август 2009 г., допълнена впоследствие на 10 декември 2009 г. и на 7 юли 2011 г., г-жа Irimie предявява иск пред Tribunalul Sibiu (Румъния) срещу Administrația Finanțelor Publice Sibiu и Administrația Fondului pentru Mediu, за да ги осъди, от една страна, да ѝ възстановят сумата, платена като екотакса, и от друга страна, да ѝ платят съответната законна лихва върху тази такса, считано от датата на заплащането на последната.

4 — Моторното превозно средство е било регистрирано за първи път в Германия на 23 март 1999 г.

10. Запитващата юрисдикция установява, че решението относно искането за възстановяване на сумата, платена като екотакса, не би следвало да постави големи проблеми, като се има предвид Решение на Съда по дело Tatu [5], посочено по-горе. Що се отнася обаче до искането за възстановяване на цялата съответна законна лихва за тази сума, изчислена считано от датата на плащането ѝ, запитващата юрисдикция подчертава, че не е възможно то да бъде уважено поради разпоредбите на член 124 във връзка с член 70 от OG №92/2003 г., съгласно които законната лихва върху сумите, предмет на възстановяване от бюджета, се присъжда само от деня, следващ датата на искането за възстановяване.

11. Запитващата юрисдикция поставя под съмнение съобразността на едно такова правило с правото на Съюза, по-конкретно с принципите на равностойност, ефективност и пропорционалност на исковете за обезщетение на вреди, които частноправните субекти имат право да предявяват в резултат на нарушаване на правото на Съюза, както и с правото на собственост, установено по силата на член 17 от Хартата, във връзка с член 6 ДЕС.

12. Предвид тези обстоятелства Tribunal Sibiu решава да спре производството и да отправи към Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли принципите на равностойност, на ефективност и на пропорционалност на исковете за обезщетение на вреди от нарушения на правото на Съюза, извършени по отношение на частноправни субекти поради прилагането на законодателство, което не е в съответствие с правото [на Съюза], така както то произтича от практиката на Съда на Европейския съюз във връзка с правото на собственост, установено в член 6 ДФЕС и в член 17 от Хартата, да се тълкуват в смисъл, че тези принципи не допускат разпоредби на вътрешното право, ограничаващи размера на вредата, който може да бъде възстановен на частноправен субект, чието право е било нарушено?“.

IV – Производството пред Съда

13. Писмени становища са представени от г-жа Irimie, от Румъния, от Кралство Испания, от Португалската република и от Европейската комисия. Г-жа Irimie, Румъния, Кралство Испания и Комисията изразяват устни становища по време на съдебното заседание от 17 октомври 2012 г.

14. Г-жа Irimie отбелязва, че правото на Съюза не допуска вътрешноправна уредба, ограничаваща размера на вредата (пропусната полза), чието пълно обезщетение се дължи на частноправния субект, платил такса в нарушение на правото на Съюза, уредба, съгласно която законна лихва се признава само от датата на искането за възстановяване, а не считано от плащането на незаконосъобразната такса.

5 — Запитващата юрисдикция цитира също така практиката, потвърждаваща това решение, по-конкретно Определение от 8 април 2011 г. по дело Obreja и Darmi (C-136/10 и C-178/10), Определение по дело Ijac (C-336/10), Определение по дело Sfichi и Ilaş (C-29/11 и C-30/11), Решение от 7 юли 2011 г. по дело Nisipeanu (C-263/10), както и Определение от 13 юли 2011 г. по дело Vijulan (C-335/10), Определение по дело Druţu (C-438/10) и Определение по дело Micşa (C-573/10). Юрисдикцията също уточнява, в отговор на искането за пояснения от 3 юли 2012 г., че след Решение по дело Tatu, посочено по-горе, националните юрисдикции уважават исковете на задължените лица, като постановяват възстановяване на таксата и присъждане на законна лихва, считано от деня, следващ датата на искането за възстановяване.

15. Румъния отбелязва, че румънското законодателство позволява да се поправи изцяло вредата, претърпяна от задължените лица, които са били длъжни да платят такса, обявена впоследствие за незаконосъобразна. Освен това, съгласно Румъния, в компетенциите на държавите членки е да определят условията за присъждане на законна лихва за обезщетението на вреди, причинени на частноправни субекти от плащането на такси, събрани в нарушение на правото на Съюза, при съблюдаване на принципите на равностойност, на ефективност и на пропорционалност на способите за защита.

16. Кралство Испания счита, че правото на Съюза не се противопоставя принципно на разпоредби от вътрешното право, ограничаващи било размера на обезщетението за вредата, който може да бъде възстановен на частноправния субект, чието право е било нарушено, било сумата за възстановяване поради недължимо плащане. Съгласно Кралство Испания нарушаване на принципа на ефективност би имало само ако изплатената законна лихва е в толкова нисък размер, че така би се ограничило значително, „би се изчерпило прекомерно от съдържание“ или би било унищожено правото за получаване на законна лихва. Кралство Испания счита, че плащането на законна лихва от момента на искането за възстановяване на незаконосъобразната такса не изчерпва от съдържание посоченото право.

17. Според Португалската република държавите членки са тези, които уточняват условията за определяне на размера [на обезщетението], на който частноправният субект има право поради нарушение на правото на Съюза, само доколкото тези условия не водят до значително намаляване на размера [на обезщетението], на който частноправният субект има право и не представляват пречка за упражняването на това право.

18. Според Комисията разпоредба от вътрешното право, която, както в случая, ограничава значително правото на задълженото лице да възстанови загубите от това, че не е разполагало с незаконосъобразно събраната сума, е несъвместима с принципа на ефективност.

V – Анализ

19. Като начало следва да се отбележи, че не е в компетенциите на Съда да квалифицира правно жалбата, подадена от г-жа Irimie пред запитващата юрисдикция. Жалбоподателката в главното производство е тази, която трябва да определи естеството и основанието на своя иск (искане за възстановяване или иск за обезщетение на вреди) под контрола на запитващата юрисдикция[6].

20. От текста на отправеното преюдициално запитване от запитващата юрисдикция би могло да се направи изводът, че искът, предявен от г-жа Irimie пред тази юрисдикция, представлява иск за обезщетение на вреди, причинени от нарушение на правото на Съюза. Обаче при извършване на проверка от страна на запитващата юрисдикция и като се проследят документите по делото, изпратени в Съда, става ясно, че искът, предявен от г-жа Irimie пред запитващата юрисдикция, има за цел възстановяването на една предварително събрана недължима такса в нарушение на правото на Съюза, и по-конкретно на член 110 ДФЕС[7], както и получаването на законна лихва за периода от плащането на посочената такса до действителното ѝ възстановяване.

6 — Вж. Решение от 8 март 2001 г. по дело Metallgesellschaft и др. (C-397/98 и C-410/98, Recueil, стр. I-1727, точка 81), Решение от 12 декември 2006 г. по дело Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, Recueil, стр. I-11753, точка 201), както и Решение от 13 март 2007 г. по дело Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation (C-524/04, Recueil, стр. I-2107, точка 109).

7 — Следва да се отбележи, че член 110 ДФЕС е директно приложим. Вж. Решение от 29 април 1982 г. по дело Pabst & Richarz, (17/81, Recueil, стр. 1331). Поради това на всички власти в държавите членки в рамките на техните компетенции е възложено да осигурят съблюдаването му.

21. Съгласно отдавна установена практика въпреки липсата на разпоредби на Съюза относно възстановяването на национални такси, несъвместими с правото на Съюза, правото да се получи възстановяване на такива такси е последица и допълнение от правата, предоставени на правните субекти по силата на разпоредбите на правото на Съюза, така както Съдът ги тълкува. Следователно държавата членка е длъжна [8] да възстанови таксите, събрани в нарушение на правото на Съюза, като това право на възстановяване е субективно право, изведено от правния ред на Съюза [9].

22. При липса на правна уредба на Съюза в тази област във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат, в съответствие с принципа на процесуална автономия, компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, доколкото посочените правила, от една страна, не са по-неблагоприятни от правилата относно сходни съдебни производства по вътрешното право (принцип на равностойност), и от друга страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) [10]. Също така, обратно на това, което твърдят Кралство Испания и Португалската република в точки 16 и 17 по-горе, ако принципът на процесуална автономия на държавите членки оставя в правомощието на вътрешния правен ред на всяка държава членка да определи процесуалните средства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, той не може да има за последица ограничаването или накърняването на същността на тези права.

23. Въпреки че принципът за възстановяване на национални такси, несъвместими с правото на Съюза е ясно установен, задължението на държава членка, която е събрала такса в нарушение на разпоредбите на правото на Съюза, да плати законна лихва върху сумата за възстановяване, поражда въпроси.

24. По този начин в Решение по дело Ansaldo Energia и др. [11], изплащането на законна лихва е възприето като вторичен въпрос спрямо възстановяването на таксите, несъвместими с правото на Съюза, който следва да бъде уреден от националните власти при прилагането на вътрешните им правила относно размера на законната лихва и датата, от която тя трябва да бъде изчислена.

25. Това схващане може да бъде възприето по начин, по който на националното право се предоставя не само въпросът за начина на изчисляване на законната лихва спрямо таксите за възстановяване, а също така и въпросът за правото на задълженото лице да получи тази лихва.

26. Въпреки че Съдът в Решение по дело Metallgesellschaft и др., посочено по-горе, повтаря в точка 86, че „евентуалното“ [12] плащане на законна лихва върху недължимо събрани такси е вторичен въпрос, независимо от това, придържайки се към конкретния случай, той установява, че искането за плащане на лихва с оглед неизползването на сумите, платени в нарушение на

8 — Тъй като отказът за възстановяване на недължимо наложена такса представлява ограничение на субективно право, изведено от правния ред на Съюза, то следва да се тълкува ограничително. Прякото прехвърляне на недължимата такса върху купувача, доколкото тя представлява за задълженото лице неоснователно обогатяване, представлява единственото изключение от правото на възстановяване на такси, събрани в нарушение на правото на Съюза. Вж. Решение от 6 септември 2011 г. по дело Lady & Kid и др. (C-398/09, Сборник, стр. I-7375, точка 20). Във връзка с това в точка 21 от това решение Съдът повтаря своята практика, съгласно която дори в хипотезата, при която е установено, че тежестта на недължимата такса е прехвърлена на трети лица, възстановяването ѝ на оператора не води задължително до неоснователното му обогатяване, тъй като включването на тази такса в прилаганите цени може да му е причинило вреди, свързани с намаляване на обема на продажбите.

9 — Вж. Решение от 19 юли 2012 г. по дело Littlewoods Retail и др. (C-591/10, точка 24 и цитираната съдебна практика).

10 — Вж. в този смисъл Решение по дело Metallgesellschaft и др. (точка 85), както и Решение по дело Test Claimants in the FII Group Litigation (точка 203), посочени по-горе.

11 — Решение от 15 септември 1998 г. (C-279/96-C-281/96, Recueil, стр. I-5025, точка 20). Вж. също така Решение от 7 септември 2006 г. по дело N, (C-470/04, Recueil, стр. I-7409, точка 61).

12 — Следва да се отбележи, че думата „евентуалното“ не се съдържа в текста на английски език на решението по това дело, въпреки че езикът на производството е английски.

общностното право, не е вторичен въпрос, а е самият предмет на иска в главното производство. Според Съда нарушението на общностното право в случая произтича не от самото плащане на данъка, а от неговата предварителна изискуемост [13]. При тези обстоятелства присъждането на лихва представлява „обезщетение“ за това, което е било недължимо платено и изглежда необходимо с оглед на съблюдаване на правилата на договора. Следователно искът по главното производство е основателен, по-конкретно в частта, в която се иска изплащане на законна лихва върху платените суми за периода от авансовото плащане на данъка до датата на неговата изискуемост.

27. Разбира се, Решение по дело Metallgesellschaft и др., посочено по-горе, би могло да се ограничи само до специфичните факти по такива дела, и по-конкретно до авансовото плащане на данък. Обаче в Решение по дело Test Claimants in the FII Group Litigation, посочено по-горе [14], Съдът постановява общо относно плащането на дискриминационни данъци [15], че когато държава членка е събрала предварително такси в нарушение на правилата на общностното право, правните субекти имат право на възстановяване не само на недължимо събрания данък, но също така и на сумите, платени на държавата или удържани от нея в пряка връзка с този данък.

28. Освен това, в наскоро излязло Решение по дело Littlewoods Retail и др., посочено по-горе, Съдът, позовавайки се на своята практика по дело Metallgesellschaft и др., посочено по-горе, както и по дело Test Claimants in the FII Group Litigation, посочено по-горе, постановява, че държавите членки са длъжни да възстановят, ведно с лихвите, сумите за таксите, събрани предварително в нарушение на правото на Съюза [16]. Съдът установява, че щом като вътрешният правен ред на всяка държава членка трябва да предвиди условията, при които такива лихви се изплащат, като се посочи начинът на изчисляването им, то тези национални правила не могат да лишат данъчнозадълженото лице от подходящо обезщетение за загубата, претърпяната от недължимото плащане на данъка [17].

29. Правото за получаване на законна лихва като обезщетение за загубата, претърпяна от недължимото плащане на данъка в нарушение на правото на Съюза, се нарежда според мен съгласно Решение по дело Littlewoods Retail и др. [18], посочено по-горе, редом с правото на възстановяване на този данък и следователно представлява едно субективно право, изведено от правния ред на Съюза [19]. Това субективно право включва задължително според мен плащането на законна лихва, считано от датата на плащането на този данък. Очевидно е, че считано от тази дата, а не от друга по-късна дата, данъчнозадълженото лице търпи загуби, поради това че не разполага със съответната сума пари.

13 — В действителност Съдът постановява, че това, което представлява нарушение на общностното право не е фактът, че Обединеното кралство е събрало данък при изплащане на дивиденти от дъщерно дружество към дружество майка, а това, че дъщерните дружества, установени в Обединеното кралство, но със седалище в друга държава членка, са длъжни да платят авансово този данък, докато дъщерните дружества — местни лица на дружества майки, също местни лица, могат да избегнат това задължение (вж. точка 83 от решението).

14 — Вж. също Решение по дело Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, посочено по-горе (точка 112).

15 — В случая не става въпрос за авансово плащане на данък, а за несъвместимостта на данъка с договора.

16 — Вж. Решение 19 юли 2012 г. по дело Littlewoods Retail и др., посочено по-горе (точки 25 и 26).

17 — Трябва да се отбележи, че от точка 8 от Решение по дело Littlewoods Retail и др., посочено по-горе, следва, че датата, от която започва изчисляването на лихвите съгласно английското право, приложимо в случая, е датата, на която британските данъчни власти са се възползвали от надвзетия ДДС и че датата, на която приключва изчисляването, е датата, на която те са наредили възстановяването на сумата, върху която се дължат лихви. Намирам за особено показателно не споменаването, в точка 27 от посоченото решение, на датата, от която трябва да се изчислят законните лихви, като част от условията, които вътрешният правен ред на всяка държава членка следва да предвиди. Според мен тук става дума за едно мълчаливо одобрение от страна на Съда на периода, за който се дължат законни лихви съгласно английското право и за потвърждаването на субективното право относно размера на лихвите, което представлява подходящо обезщетение за загубата, претърпяна от недължимото плащане на данъка.

18 — В точка 30 от заключението по дело Littlewoods Retail и др., посочено по-горе, генералният адвокат Trstenjak потвърждава, че „данъчнозадълженото лице е титуляр на право на възстановяване на таксите, както и на право на получаване на лихва. Основание на тези права на данъчнозадълженото лице са нормите на правото на Съюза, които забраняват събирането на посочените такси“.

19 — Вж. точка 21 от настоящото заключение. В тази връзка следва да се отбележи, че Съдът в Решение по дело Littlewoods Retail и др., посочено по-горе, изобщо не прави препращане към вторичната природа на въпроса за лихвите.

30. Освен това, ноторно известно е, че данъчнозадължените лица при забава в плащането на данъци са като цяло и без изключение длъжни да платят на държавния бюджет на държавите членки неплатените данъци, лихвите върху тях, считано от датата на забава, както и наказателни лихви и/или глоби [20].

31. Изцяло при условие на евентуалност, в хипотезата, при която жалбата на г-жа Irimie по главното производство би се разгледала като иск за обезщетение на вреди, причинени от нарушаване на правото на Съюза от страна на държава членка, въпросът, на който се търси отговор, е дали, при обстоятелства, такива каквито са по главното производство, нарушаването на член 110 от ДФЕС от страна на държава членка поражда за задължените лица право на обезщетение за вреди в размер, включващ не само предварително събраната такса в нарушение на правото на Съюза, но и законната лихва, начислена върху тази такса, считано от датата на плащането ѝ.

32. Съдът счита, че принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на правото на Съюза, за които тя носи отговорност, е присъщ на системата на Договора [21]. От Решение на Съда от 5 март 1996 г. по дело Brasserie du pêcheur и Factortame [22] следва, че обезщетяването на вредите, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на общностното право, трябва да бъде съответно на претърпените вреди и да може да осигури ефективна защита на правата им. По-конкретно, що се отнася до претърпените вреди, Съдът в Решение по дело Metallgesellschaft и др., посочено по-горе, постановява, че при цялостно обезщетяване на претърпените вреди не могат да се пренебрегнат обстоятелства като продължителност на изтеклото време, които могат да доведат до намаляване на размера на вредите, както и че присъждането на законната лихва е неизменна част от едно обезщетение [23]. Освен това в Решение от 13 юли 2006 г. по дело Manfredi и др. [24] Съдът постановява, че от принципа на ефективност и от правото на частноправните субекти да искат обезщетяване за вредите, причинени от договор или поведение, който/което може да ограничи или да наруши конкуренцията, произтича, че лицата, претърпели вреди, трябва да могат да искат обезщетяване не само за действително претърпените вреди (damnum emergens), но също така и за пропуснатите ползи (lucrum cessans), както и плащането на законна лихва.

33. Предвид обстоятелствата, такива каквито са изложени в главното производство, присъждането на законна лихва, считано от датата на плащането на обсъждания налог, ми изглежда необходимо с оглед на подходящото обезщетяване на вредите, причинени вследствие на нарушението на член 110 ДФЕС, тъй като това е датата, от която данъчнозадълженото лице търпи загуби, поради това че не разполага със съответната сума пари.

34. С оглед на анализа, изложен в точки 22—33 по-горе, считам за излишно да се изследва съвместимостта на ограничението съгласно румънското право на размера на вредите, който може да бъде възстановен на г-жа Irimie, с принципите на ефективност и пропорционалност, както и с правото на собственост, установено в член 6 ДЕС във връзка с член 17 от Хартата.

20 — Наказателните лихви и глобите в данъчната сфера са средства за принуда, използвани от държавите членки в обществен интерес, за да се осигури (своевременно) плащането на данъците, дължими от данъкоплатците.

21 — Вж. Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др. (C-6/90 и C-9/90, Recueil, стр. I-5357, точка 35), както и Решение от 8 октомври 1996 г. по дело Dillenkofer и др. (C-178/94, C-179/94 и C-188/94-C-190/94, Recueil, стр. I-4845, точка 20).

22 — C-46/93 и C-48/93, Recueil, стр. I-1029, точка 82.

23 — Вж.точка 94.

24 — C-295/04-C-298/04, Recueil, стр. I-6619, точка 100.

VI – Заключение

35. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалното запитване, поставено от Tribunalul Sibiu, както следва:

Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че при събиране от страна на държава членка на такса, несъвместима с правото на Съюза, в случая с член 110 ДФЕС, тази държава е длъжна да възстанови таксата и да плати законна лихва върху размера на тази сума, считано от датата на плащането ѝ от задълженото лице.